

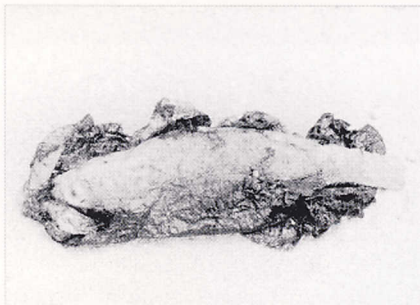
"סירה" חומרי אדמה, בד, צבע לבן, זפת 9 X 9 X 30 ס"מ

"ראש" פלסטיק, ספוג, זפת, עץ 10 X 15 X 24 ס"מ

"חפץ" טכניקה מעורבת, ניילון, חוטי ברזל, זפת 5 X 13 X 22 ס"מ

"דג" מימדים טבעיים של דג, דג, ניילון, חול, זפת

"חפץ עטוף" טכניקה מעורבת, ניילון, זפת 7 X 20 X 20 ס"מ

"קערה שרופה" פלסטיק חרוך, חוט ברזל, חומרי אדמה, זפת 15 X 25 X 30 ס"מ

פוסידון, אל הים שידע לדבר אלינו בסימנים, נוכח כבר מזמן שיש משהו ברוטאלי בדרך בה משיבים לו בני האדם במאה ה-21. לילי פורן, חושפת בפנינו את כתמי השמן והזפת, הרעל וההרס שנוגסים בחמדנות חסרת מעצורים במימי הים התיכון. כדרכה היא מלקטת "אוספים" הפעם אלה "אוספים" שנפלטו כמו זכרונות מרים מקרקעית הים. "חומרים עניים", מורעלים, שהופכים אחרי טיפול לחפצי פולחן צרובי שמש וזפת.

יש לפורן את היכולת לעבד את "חומרי הזבל" ולהפכם למעין צלמיות פולחן ופסלי פולחן שהופכים בחלל הגלריה "לחומרים מקודשים" והם מונחים חנוטים על במות עשויות קרשים ספוגי זפת, קרוב לרצפה.

"פעולת החניטה של החפצים כרוכה בלכידת שגרת היומיום, בניה של מקום אישי והטמעתו כמו היה שורד על סף הקיום, בדומה למאובן" כותבת גליה בר- אור על עבודתיה של פורן שהוצגו במשכן לאמנות בעין-חרוד.

המטמורפוזה שעוברים אוספי "האסון האקולוגי", הקרש, החול, הניילון, הצדפים, הדגים המתים, הספוג, הפח, הפלסטיק וחוטי הברזל, מאפשרת את הצבתם במעין מוזוליאום, מקום שזוכר את הזיהום, את המיכליות שעלו על שרטון, את אסון עופות הים והנפט, את ההיתכלות, האיום והמוות.

לילי פורן, חייתה בעברה בעכו העתיקה והפליגה עם בעלה רב החובל במרחבי הים. ההסתכלות שלה על הקיום האנושי באה מרגישות של יורדת-ים שיודעת להבדיל בין מה שרואים מכאן למה שרואים משם.

אין בהתבוננות של פורן מבט רומנטי על הטבע. היא רואה ויודעת את מורכבות החיים המשותפים בין האדם לטבע ו בין יהודים לערבים בעיר רבת השכבות הארכיאולוגיות, האלימות, הכיבוש, הכאב והיופי.

כמו "שמאן" שניחן ביכולת לתווך בין אנרגיות של מעלה ושל מטה, היא בוחרת באובייקט אחד, לבן, מתוך האוסף "השחור" הסירה, שנראית לרגעים כאנדרטה, אבל, גם כאובייקט שמסמל את כלי השייט לעולם המתים והחזרה ממנו, ואת יכולת השמאן להפעיל ויברציות מטרידות שמעוררות את הצופה למבט נוסף על מצבינו הפוליטי והאקולוגי, מצב שבו הצבע השמונוני השחור מאיים לכסות את הסיכוי לתיקון.

דרורה דקל